

2024

č. 12

Praváček

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 5. února v 17:00 v Přírodovědném klubu, Ježkova ul. č. 8, Žižkov

Zápis

Sešlo se nás na schůzce dvanáct: **Cancidlo, Pegas, Mahdí, Job, Kačka, Pirilík, Foki, Pacík, Přemík, Bob, Zbyněk a Yško**

Omluvenky

Ahoj fšici, Z logických důvodů jsme se v lednu stali druhostředečníci, ale to už něco mám. Takže přeji vám do zbytku roku 25, ať se zase v roce 26 ve zdraví sejdeme. **Zub**

Dneska nepřijdu, jsem v posteli! Ale ne sám, je mladá a krásná, říkají jí chřipka. **Pulec**

Ahoj! Omlouvám se, že jsem nebyl na schůzce 8. ledna. Po návratu z Petrašky na mě zalehl nějaký bacil, kterého jsem se nezbavil dodnes. Příště se doufám dostavím. **Reyp**

Schůzka měla tradiční průběh. Kecalo se páté přes deváté.

Místo zápisu uvádíme další perlu Ivana Wernische z Doupěte latinářů

Dlouhý den

Země je kulatá. Je kulatá a nesou ji čtyři sloni. Tito sloni stojí na krunýři veliké želvy. Želva na hřbetě krokodýla. Krokodýl na hřbetě hrocha. Hroch stojí ve člunu, kterýžto pluje po nekonečné řece. Na nebi je nekonečně mnoho sluncí. Člun právě proplouvá zelenkavou září jednoho z nich. Je nekonečný letní den. Po březích poskakují pavíani. Nahoře, úplně nahoře na zemské kouli, je dřevěný dům s plechovou střechou a vývěsním štítem: Opravna bicyklů. Ve dveřích domu, v nehybné houpací židli, sedí Bedřich. Ruce má složeny na bříše, vrtí palci a myslí si říkanku:

Bedřichu, ach Bedřichu,
vrtíš palci na břichu.

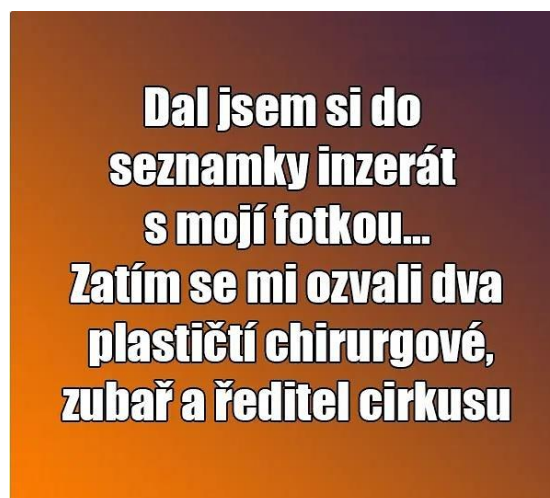
A několik myšlenek Třeštíka

Už jsem na to přišel. Od jistého věku má chlap tři možnosti. Může dělat, že je mladistvý, a být tím trapný, nebo dělat, že je moudrý, a být tím otravný, nebo nedělat nic a být nezajímavý.

Můžu se tvářit flexibilně a dynamicky, jak chci, ale svlečený toho už moc neuhraju. Byl jsem na CT a sestra mi řekla, abych si vyndal zuby. „Vyndavací nemám,“ řekl jsem uraženě. „Ale moh' byste už mít,“ odsekla. Tak asi takhle. A břicho jsem měl zatažené úplně zbytečně.

Moje žena má ráda lidi a nemá ráda, když se o komkoliv špatně mluví. Když o někom řeknu, že je debil, zakroučí hlavou a řekne“ „No, on je takovej svůj.“ Zatím to takhle řekla o všech debilech, co na ně kdy přišla řeč. Teď spolu kouříme na terase a já říkám, že si koupím barvy a štětce a budu malovat. Zakroučila hlavou. „No, ty seš takovej svůj,“ řekla.

Pulcovy vtípy

**Moje žena mi nabourala
mustanga !!! 😞**

A není zraněná ???

**Ještě ne !!! Zamkla
se v koupelně !**

V jednom pražském paneláku žijí vedle sebe dva manželské páry, přibližně ve stejném věku, a tak se spolu všichni skamarádili. Ale jak to někdy bývá, v obou párech podobně, jejich intimní život přestal být pro ně zajímavý. Aby ho zkusili zachránit, diskutovali výměnu partnerů.

„Tak to pojd'te alespoň jednou zkusit!“

A jak se dohodli, tak udělali.

Ráno potom se jeden z mužů probudí a nemůže si to vynachválit: „To bylo ale úžasné, jedinečné! Výborný nápad, mě se to moc líbilo! Doufejme, že si to holky vedle taky tak užívaly!“

Tajný výlet za prvním úplňkem v roce 2025

Job nám, jako každý rok, připravil nezapomenutelné zážitky spojené s tajným výletem. Na Smíchovském nádraží se sešlo 31 Pětkařů Slavojáků, a z toho 6 Prvostředečníků: **Job, Zbyněk, Yško, Mahdí, Hekloš a Pacík**. Výlet začal překvapením, protože jsme nenasedli do vlaku, ale do tramvaje č. 4 a odjeli s ní na konečnou ve Slivenci. Od stanice jsme začali sestupovat k Holyni, a pak to dobrodružství začalo. Téměř jsme sjížděli po kamenech zledovatělé lesní pěšiny, kde nás od pádů zachránilo jen zábradlí vyrobené z kluzké kulatiny. Ještě že v temném lese nás nebylo vidět. Byl by to hrozivý pohled. Ale sestup dobře dopadl, a konečně jsme došli až k Dalejskému potoku a dali se po proudu k soutoku s potokem Prokopským. Celou další cestu před námi neuvěřitelně jasně svítil krásný vlčí úplněk. Zastavili jsme se u „Červeného lomu“, kde podal **Job** zasvěcený výklad o hranici mezi sedimenty silurského a devonského stáří (419 milionů let) a sběratelské činnosti Joachima Barranda. A přidal k tomu i ten neověřený drb, že byl Barrande otcem Jana Nerudy. Pak jsme se přesunuli na „Bojiště“, kde výtvoř Kurta Gebauera z obrovských vápencových kvádrů a balvanů působily v noci prosvětlené úplňkem opravdu strašidelně. Dále jsme pokračovali Prokopským údolím, prošli tunelem, a došli k Prokopskému jezírku. Tam si zaplavaly **Maruška** a **Adámek**, za což jim patří nehynoucí sláva. Ostatní po průzkumu hospod v Hlubočepích nakonec dorazili do hostince u Hlubočepského nádraží. **Magda** (Yšková) a **Hanka** (Bobánková) dorazily asi po půl hodině, neboť po cestě zabloudily a chodily z jednoho vrcholu údolí k druhému, aniž by věděly, kde jsou. **Yško** k tomu dodal, že „když jsou spolu, tak se zakecaj. A když se zakecaj, nevnímaj okolí nebo jen nezávazně.“

Job zajistil salónek, kde jsme se společně navečeřeli, popili něco piva a čaje, a pak jsme po skupinkách nasedli buď na vlak nebo na autobus a odjeli do svých domovů.

Jak byla cesta náročná, dokazuje rozdíl mezi změřenou délkou pochodu a počtem kroků, které jsme udělali. Vzdálenost výletu byla jen něco přes šest kilometrů, ale počet kroků byl přes 15000, což odpovídá asi 10 km. Plyne z toho, že jsme na zledovatělých cestách nešli, ale cupitali bezpečnými malými krůčky.

A tak zbývá jen poděkovat **Jobovi** nejen za výběr trasy a celou organizaci, ale i za to, že těm, co zůstali až do konce, věnoval tradiční krabičku sirek s obrázkem Hlubočepského jezírka.

Následující fotoreportáž je sestavena z fotografií **Hojty**, několik fotek je od **Pacíka a Joba**, a ta fotografie s **Adámekem** ve vodě je od její sestry **Patly**.

Výlet začal na Smíchovském nádraží...

...pokračoval tramvají do konečné stanice ve Slivenci

Pak jsme se vydali na pochod. To bylo ještě v pohodě po silnici.

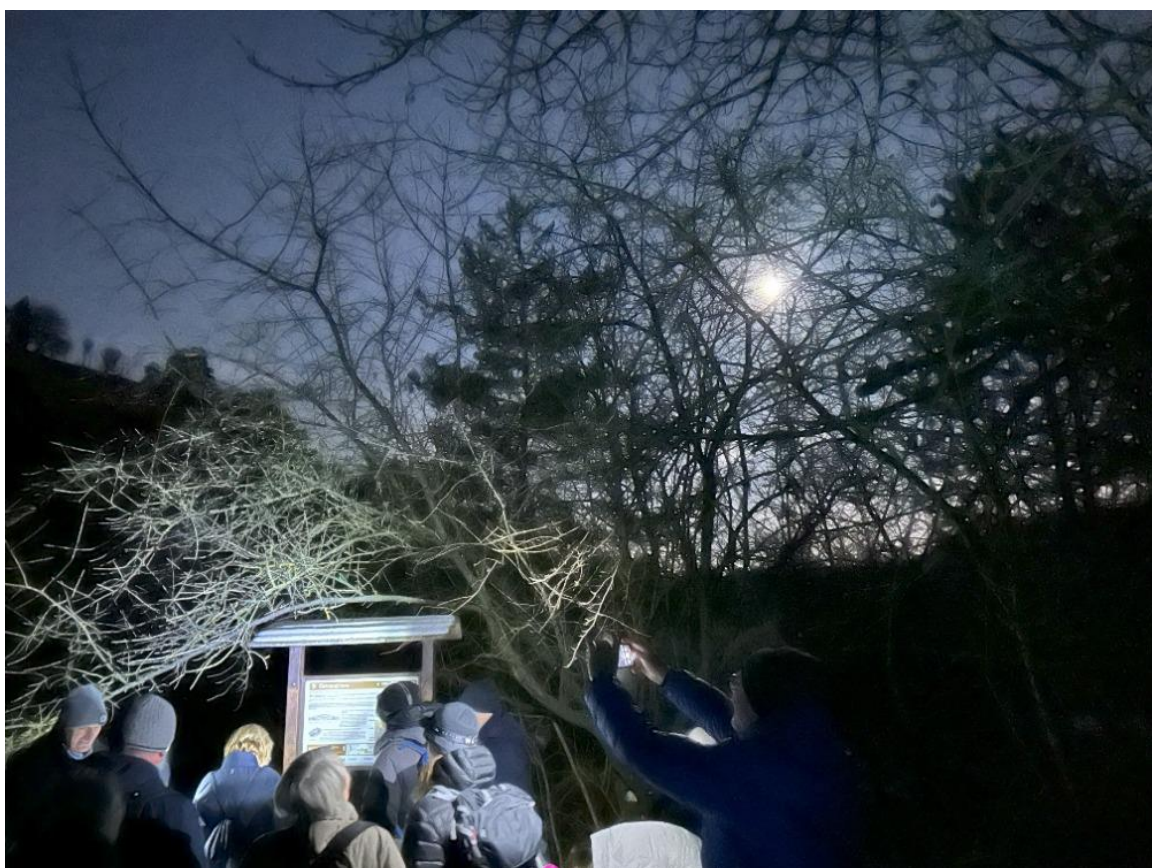

Při sestupu k Dalejskému potoku už to tak v pohodě nebylo

Ale nakonec to zvládli s pomocí všichni.

Jobův odborný výklad u Červeného lomu. Červená barva vápence vidět nebyla.

Od „Červeném lomu“ jsme dorazili na „Bojiště“

To jsou ty sestavy vápencových
bloků od Gebauera

Pak jsme se vyfotografovali. To nad námi je Venuše

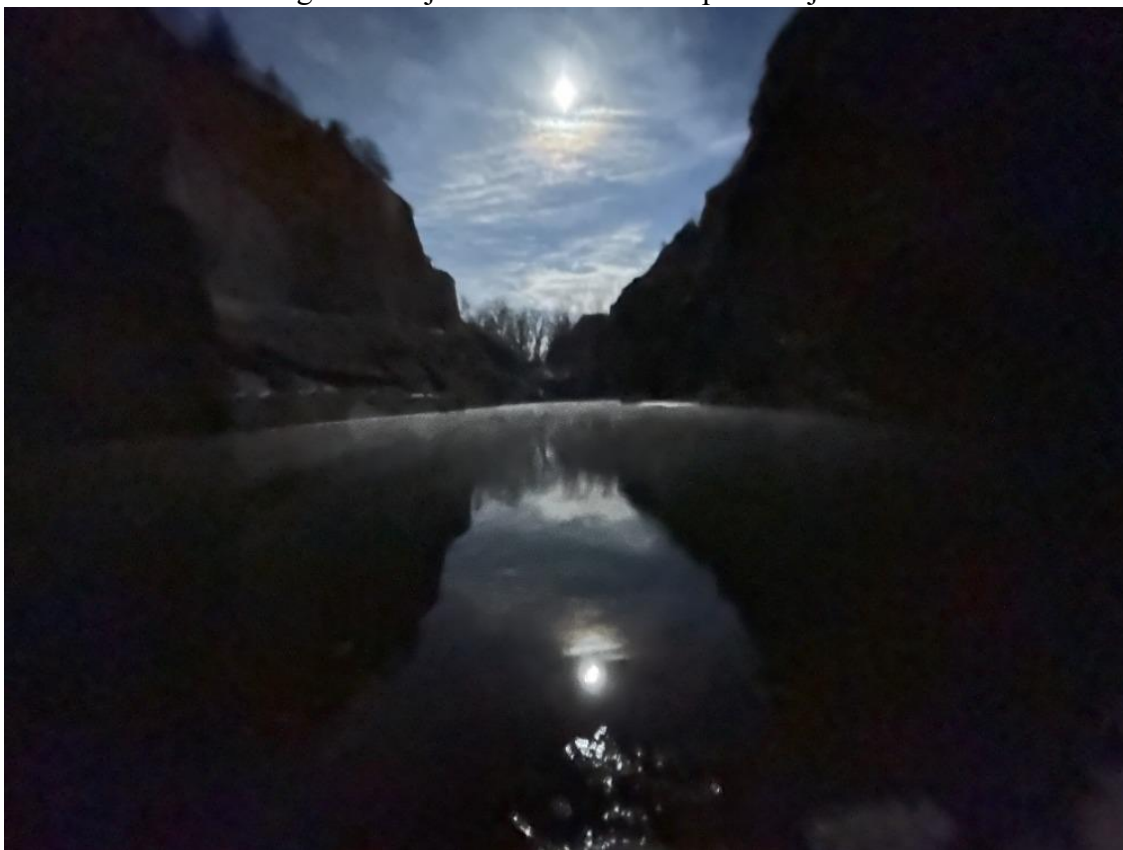
Stojící: **Maruš, Zedon, Michal, Pyžlyk, Irena, Maruška, Safka, Klára, Zbyněk, Magda, Kačenka, Jindra, Tahuka, Hanka, Jarina, Martina, Pym, Princ, Bongo, Milada, Pacík, Libuška, Yško.**

dole: **Hojta, Hekloš, Badýs, Job, Mahdí**

Někde se zatoulal **Plkát**, a **Adámek** s **Patlou** přišly po koupání až do hospody. Takže nás i s nimi na výletě bylo 31. (Bylo by zajímavé vypočítat náš kolektivní věk.)

Po fotografování jsme dorazili k Prokopskému jezírku...

... **Maruška** a **Adámek** se jediné koupaly. Kam se na ně hrabe **Rusalka**. **Adámka** při tom vyfotila **Patla** -

Konečně konečná v hostinci u Hlubočeského nádraží

Kačenka a Job se zaslouženým reprezentačním úsměvem

Na konci nás **Maruška** obdarovala krásnými a poučnými citáty slavných osobností a **Job** rozdal tradiční úplňkové krabičky sirek.

A to je už odjezd *per partes* domů tramvají:

Ahoj, Do čela nepovol, bij se vpřed. Pět, pět, pět zase za rok.

PF 2025 pokračování

***Vánoce
a vše nejlepší do nového roku 2025***

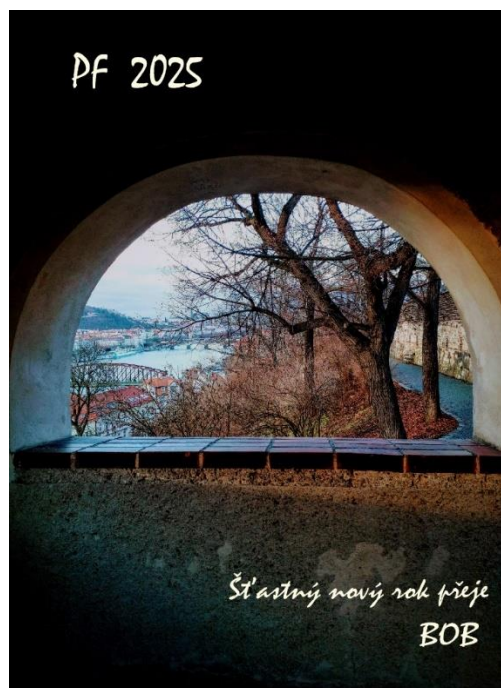

Váš Golfík

Zdařilou a spokojenou pouť rokem 2025 přeje **Hakim**

Listárna

Na společné fotce z koncertu k počtě sv. Cecílii (Plaváček č. 11_2024, strana 5) neznámá blondýnka, co stojí mezi **Marcelou** a **Terkou**, je **Emma**, "naše" vnučka. **Pulec**